

עפ"ג (באר-שבע) 24254-08-13 - יורם אליאב נ' מדינת ישראל

עפ"ג (באר-שבע) 24254-08-13 - יורם אליאב נ' מדינת ישראל מחוזי באר-שבע
עפ"ג (באר-שבע) 24254-08-13
יורם אליאב (עציר)

נגד

מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בבאר-שבע

[02.09.2013]

בפני כב' הנשיא יוסף אלון - אב"ד כב' השופטת חני סלוטקי כב' השופט יעקב פרסקי
המערער וב"כ עו"ד דורית גיטרמן
ב"כ המשיבה עו"ד שלום שיפר

פסק דין

המערער, יליד 1962, הורשע ביום 11.3.10 על פי הודאתו בכך שנהג מונית באילת, כשנעצר על ידי שוטר, הציג בפניו רישיון נהיגה כאילו הוא מורשה לנהיגת מונית, שעה שמעולם לא הורשה לנהוג במונית - לאמור, הוא עשה שימוש ברישיון נהיגה מזויף.

כמו כן, הורשע בהפרעה לשוטר במילוי תפקידו, בשיבוש מהלכי משפט ובנהיגת רכב ללא רישיון נהיגה מתאים. עניינו נקבע לטיעונים לעונש ולהמשך ההליכים, אולם בשלב זה נעלם המערער מהאופק, לא התייצב לביהמ"ש ולא נודעו עקבותיו.

בחודש יוני 2013 נעצר המערער בתל אביב אגב חשדות לביצוע עבירות אחרות, או אז כי הוא גרוש מהמשך ההליך בבית משפט השלום באילת, וכך כשהוא עצור בגין העבירות החדשות, הובא בפני ביהמ"ש השלום באילת. נשמעו הטיעונים לעונש וגזר דין מיום 12.8.13 גזר בימ"ש השלום באילת (כב' השופט א. ברסלר), את דינו לשבעה חודשי מאסר בפועל, "החל מהיום", למאסר על תנאי, לקנס כספי ולפסילת רישיון לשלוש שנים.

בפנינו ערעורו על רכיב המאסר שבגזר הדין. לטענת באת כוחו של המערער העונש נמצא מוגזם ורמת הענישה אמורה להיות כשלושה חודשים ולא שבעה חודשים. עוד טוענת ב"כ המערער כי לא הייתה הצדקה לכך שתקופת מאסרו של המערער תחושב מיום גזר הדין, ולא כפי שנהוג ומקובל, מיום תחילת המעצר.

בעניין המערער דן הוא נעצר, כאמור לעיל, ביום 12.6.13 ועל כן מן הדין היה שהחודשיים שחלפו מיום המעצר ועד ליום גזר הדין י"לקחו גם הם בחשבון.

לאחר ששמענו טענות הצדדים ובחנו את תיק בית משפט השלום מוצאים אנו כי תקופת המאסר שנגזרה, כשהיא לעצמה אינה מצדיקה התערבות ערעורית.

המדובר בזיוף רישיון נהיגה רגיל באופן שייחזה כרישיון לנהיגת מונית ורכב ציבורי, על כל המשמעויות הקשות הנודעות לכך.

בנסיבות אלה עונש המאסר שנקבע כשלעצמו אינו מצדיק התערבות ערעורית.

עם זאת מקבלים אנו את טענת הסנגורית המלומדת כי לא הייתה סיבה מוצדקת בעניין דנן שלא לכלול את תקופת המעצר בחישוב תקופת המאסר שנקבעה.

אכן, המערער "נעלם" מזירת בית המשפט לתקופה ארוכה מאוד מאז הכרעת הדין ועד שאותר בעקבות מעצרו בתל אביב, אולם איננו מוצאים שנימוק זה די בו לסטות מן הכלל לפיו תקופת המעצר תימנה על תקופת המאסר.

אשר על כן, אנו מקבלים את הערעור בהיבט זה של הדברים ולפיו תקופת המאסר של שבעה חודשים שנקבעה בגזר הדין תחושב ותיספר החל מיום מעצרו של המערער - דהיינו 12.6.13 ולא מיום מתן גזר הדין כפי שנקבע בגזר הדין קמא.

כל יתר הוראות גזר הדין יישארו בתוקפן ללא שינוי.

ניתן והודע היום כ"ז אלול תשע"ג, 02/09/2013 במעמד הנוכחים.